

Vegetació Dunar i Gramínies

Les dunes són acumulacions de sorra just darrere de les platges amb una vegetació i fauna característiques i una gran importància ecològica, paisatgística i urbanística, ja que ajuden a frenar les inundacions quan hi ha mareas extraordinàries. La gran funció de les dunes com a barreres ve donada gràcies als pendents que creen: així poden oposar resistència a grans onades i a l'erosió. Per això són ecosistemes protegits que cal conservar.

La vegetació de les dunes és molt característica, moltes de les espècies que hi viuen són exclusives d'aquest tipus d'hàbitats, ja que han de ser plantes adaptades a la sal, la sequera, el vent i l'impacte de les onades.

Al llarg dels anys s'ha pogut observar que el barró és la planta ideal per a les dunes, ja que gràcies a les seves arrels té la capacitat d'agafar amb molta força la sorra que formen les dunes i evitar que es desplacen amb l'acció del vent i les onades. Normalment es considera una mala herba, però és una planta essencial per a les dunes que dona refugi a molts animals. Aquesta planta conviu molt bé amb altres plantes pròpies dels ecosistemes dunars i molt boniques com la campaneta de sorra (*Calystegia soldanella*), l'assut de mar (*Pancreatium maritimum*) o el tàrtag de mar (*Euphorbia paralias*) que també cal preservar i potenciar per poder mantenir les dunes en bones condicions ecològiques i fer front a les espècies invasores com l'ungla de gat, l'atzavara groc (*Agave americana*) o el cotafiata (*Ambròsia coronopifolia*).

- Mantenen una biodiversitat pròpia i original: podem trobar corriols patinegres, mascarells, gavines, sargantanes ventafocs, escarabats piloters, erugues i conills.
- Mantenen una vegetació clau per a la supervivència d'aquestes espècies.
- Afavoreixen la formació i el manteniment de les llacunes deltaïques, superimportants per a la fauna i la flora.
- Són una reserva de sorra per a la pròpia regeneració natural de les platges.
- Tenen la funció de barrera per a les grans onades.
- Si no hi ha sistema dunar i apareixen marees extraordinàries, és més que probable que la platja desaparegui i hi hagi inundacions i afectacions importants a les edificacions de la primera línia de la costa. Ara mateix aquest factor és més important que mai a causa del canvi climàtic.

Les **gramínies** o poàcies (Poaceae) són una família de plantes herbàcies, o molt rarament llenyoses, pertanyent a l'ordre Poales de les monocotiledònies. Amb més de 820 gèneres i prop de 12 100 espècies descrites, les gramínies són la quarta família amb més riquesa d'espècies després de les compostes, les orquídies i les lleguminoses; però, definitivament, és la primera en importància econòmica mundial.

De fet, la major part de la dieta dels éssers humans prové de les gramínies, tant en forma directa –grans de cereals i els seus derivats, com farines i olis– o indirecta –carn, llet i ous que procedeixen del bestiar i les aus de corral que s'alimenten de pastures o grans—. És una família cosmopolita, que ha conquerit la majoria dels nínxols ecològics del planeta, des de les zones desèrtiques fins als ecosistemes d'aigua salada, i des de les zones deprimides i negatives fins als sistemes muntanyosos més alts. Aquesta capacitat d'adaptació incomparable està sustentada en una enorme diversitat morfològica, fisiològica i reproductiva i en diverses associacions mutualístiques amb altres organismes, que converteixen les gramínies en una fascinant família, no només per la seva importància econòmica, sinó també per la seva rellevància biològica.

Entre les espècies més destacades hi ha la canya de sucre, el blat, l'arròs, el blat de moro, el melca, la ceba, la civada, el sègol o el bambú.

Arbres

- PINUS HALEPENSIS
- CASTANEA SATIVA
- JUGLANS REGIA
- POPULUS NIGRA 'ITALICA'
- SALIX
- GINKGO BILOBA

Pi Blanc
Castanyer
Noguera
Pollancre
Salze ploraner
Ginkgo

PINUS HALEPENSIS
Pi Blanc

CASTANEA SATIVA
Castanyer

JUGLANS REGIA
Noguera

POPULUS NIGRA
'ITALICA'
Pollancre

SALIX
Salze ploraner

GINKGO BILOBA
Ginkgo

•PINUS HALEPENSIS - Pi Blanc

És un arbre del gènere Pinus, originari de la regió mediterrània, tant del nord com del sud. El nom científic de l'espècie prové del nom la ciutat siriana d'Alep. És un arbre de fins a 20 metres d'alçada, amb les branques i l'escorça grisenques, d'aquí li ve el nom de "pi blanc", per oposició al pi pinyer i el pinastre amb els que comparteix àrea de distribució i que tenen una escorça de tonalitat més vermellosa. Les fulles, són d'un verd groguenc i apareixen de 2 en 2. Floreix a l'abril o al maig i fa moltes pinyes, amb un clar peduncle i amb esquames amb escudets poc prominents. És un arbre bastant xeròfil i heliòfil.

Està present en boscos secs, de tipus mediterrani, d'Europa, Àsia occidental i Àfrica del nord.

Al llarg de la història de les repoblacions a la península Ibèrica, el pi blanc (Pinus halepensis) ha estat molt utilitzat, la qual cosa ha afavorit a la seva expansió per tot el territori. Ha estat portat també per utilitzar la seva fusta a Àfrica i altres continents, on ha entrat en competència amb la vegetació local. També s'utilitza en la producció de resina.

És l'arbre dominant en grans extensions del país de l'alzinar, on s'ha estès colonitzant els conreus abandonats, ja que es tracta d'una espècie oportunista. Els incendis n'afavoreixen la propagació, ja que d'una banda el foc fa esclatar les pinyes i n'escampa les llavors i d'altra les altes temperatures afavoreixen l'obertura de les pinyes: és una espècie piròfita.

•CASTANEA SATIVA- Castanyer

És un arbre de gran volum (entre 20-35 metres d'alçada) i amb un tronc, buit en la vellesa, que pot passar dels 2 metres de diàmetre. L'escorça és llisa i d'un marró clar fins als 15-20 anys, després s'enfosqueix i s'esquerda longitudinalment.

És una planta monoica, amb fulles caduques de limbe llarg, 16 a 28 cm de llarg, i 5 a 9 cm d'ample de color més clar al revers i d'un verd més fosc a l'anvers. Són oblongolanceolades, simples, profundament dentades, agudes i glabres[2] (o sigui, sense pèls). La textura de les fulles és similar a la consistència del cuir, és a dir coriàcies. La nervadura és pennada.

Les flors són unisexuals, té flors masculines i femenines separades dins del mateix arbre en aments o glomèruls verticals de 10 a 20 cm de llarg. Les flors masculines, disposades a la base de les branques, són de color verd, mentre que quan són madures es tornen grogues. El perigoni, és a dir un periant indiferenciat, està format de 3 a 7 tèpals. Les femenines es troben a la base de les masculines. El gineceu té un ovari ínfer i és pluricarpel·lar sincàrpic, està format per 3-6 carpels soldats. Les flors apareixen a partir de juny. A la tardor maduren i es converteixen en castanyes. Són flors cícliques, en aquest cas actinomorfs (amb més de dos plans de simetria).

El fruit és una cúpula espinosa que fa entre 5 i 11 centímetres de diàmetre i conté de 2 a 7 castanyes, dita pelló, pelluc o boga. El fruit pròpiament dit presenta dues cares ben diferenciades, una plana i l'altra convexa. Cada llavor està recoberta per una pell de color vermellós, brillant per fora i vellut a la part interna. En l'interior trobem la castanya, aquesta està recoberta per una segona pell molt fina, difícil de separar, i que li confereix un cert sabor amarg.

JUGLANS REGIA - Noguera

És un arbre caducifoli monoic corpulent, d'una alçada de 10-35 m metres, de capçada àmplia i voluminosa. En els exemplars més desenvolupats, aquesta capçada pot començar a poca distància del terra. El tronc acostuma a ser ample, s'han trobat alguns exemplars de 5 metres de diàmetre, i es buida en els exemplars vells. Té l'escorça esblanqueïda, llisa, que s'esquerda amb el pas dels anys. Les branques joves són gruixudes i amb nusos, amb la medul·la típicament buida i dividida mitjançant separadors transversals.

Fulles caduques, alternes imparipinnades, grans, compostes, amb 5 o 9 folíols. El final de la fulla és més gran que els laterals. La vora és bastant llisa.

El noguer perd les fulles a l'hivern i a la primavera l'hi tornen a sortir al mateix temps que les flors, de les que n'hi ha de masculines i de femenines. Les fulles tenen un pecíol llarg amb una fullola a la punta i 2-3 parelles als costats; quan surten tenen un color vermellós però en madurar es tornen verdes.

Cada flor femenina, presenta un ovari que és ja una nou petita on a l'extrem superior hi ha el calze i del mig surten dues banyes que són els estigmes (la flor corona el fruit). Les flors masculines surten del lleny de l'any anterior per sota de les femenines en forma de ramells, és un ament (moc). Es pol·linitza pel vent.

Els fruits són drupes, en grups d'1-4 globulosos, consten d'una capa carnososa fina, glandulosa i glabra, de color verd (pelló), que s'ennegreix i s'esquerda a la maduresa. En el seu interior es troba la nou, formada per una coberta dura que s'obre en dos parts, les línies de soldadura de les quals no coincideixen amb la soldadura dels carpels, sinó amb els nervis mitjans d'aquests. A més, té 2 o 4 falsos envans incomplets. Allotja al seu interior una llavor amb quatre lòbuls, rica en olis. Comença a produir fruits cap als 10 anys.

POPULUS NIGRA 'ITALICA' -Pollancre

Els pollancres són arbres caducifolis que canvien el color de les fulles abans que caiguin a la tardor. La majoria, especialment el pollancre trèmol, tenen fulles amb llargs pecíols que fan que es moguin fàcilment amb el vent. Són arbres de molt ràpid creixement, sobretot els híbrids, (en quinze anys ja es poden tallar) quan tenen suficient aigua disponible, per això es planten en llocs al costat de corrents d'aigua o amb la capa freàtica alta com és el cas de les pollancredes de la riba del riu Tordera. Tenen diversos enemics naturals, entre d'altres el corc del pollancre que ataca sobretot arbres joves.

A voltes és conreat pel seu ràpid creixement i perquè el seu tronc llarg i recte creix en línia vertical, en formacions regulars criades en planters. La seva fusta és de mala qualitat, com ho és en general la de tots els arbres de ràpid creixement. La seva fusta és emprada per fabricar puntals, pasta de paper, mobles lleugers (o una part d'aquests mobles), cadires, banquetes, guies de persianes, etc. Són apreciats com a arbres d'ombra en parcs i passejos. Les seves formacions, rares vegades enterament naturals, s'anomenen pollancredes. Finalment es pot esmentar l'ús de la seva fusta com suport en la pintura.

El conreu és difícil pel corc del pollancre, un corc del què les larves fan molt mal, sobretot als arbres joves, en excavar galeries profundes que fan la fusta inutilitzable, si l'arbre no en mor. És difícil i oneros combatre'l.

SALIX -Salze ploraner

És un arbre caducifoli del gènere *Salix* originari de les parts àrides del nord de la Xina, però cultivat des de fa segles a tota l'Àsia i altres parts del món, entre les quals a Barcelona o a l'estany de Banyoles. El nom específic *babylonica* deriva d'una confusió de Linnaeus que pensava que era l'arbre que s'esmenta en la Bíblia, en Salms, 137: "Pels rius de Babilònia... salzes...".

Arriba a fer de 20 a 25 m d'alt. Creix de pressa, però és de curta vida. Les fulles estan disposades en espiral, són estretes, serrades i de color verd clar; fan de 4 a 16 cm de llarg i de 0,5 a 2 cm d'ample. Les flors estan disposades en aments i és una planta dioica, és a dir, amb sexes separats en peus diferents.

És una planta molt utilitzada en jardineria, en particular la varietat *Salix babylonica*, *Pendula*. S'acostuma a plantar com a arbre aïllat al costat de superfícies d'aigua. Al seu lloc d'origen, la seva fusta serveix de combustible i per a altres usos. En els oasis del desert de Gobi, protegeix les terres agrícoles dels vents forts.

GINKGO BILOBA- Ginkgo

El ginkgo és originari de la Xina i el Japó, però actualment no es reproduïx en estat salvatge. Avui en dia només forma boscos, aparentment naturals, en aquests països. S'ha conservat fins als nostres dies gràcies als monestirs xinesos que el veneren com a arbre sagrat. En alguns temples hi ha exemplars mil·lenaris. Es conserva molt bé cultivat com a arbre ornamental i el podem trobar en tot el món plantat als parcs i jardins. El primer exemple dels europeus amb l'arbre fou el 1690 als jardins dels temples japonesos, on l'arbre fou vist pel botànic alemany Engelbert Kaempfer. Al segle XVIII, es va introduir a França i un dels primers exemplars es va plantar a la Universitat de Montpeller.

Es conrea en zones càlides del planeta com a arbre ornamental, per la seva fortalesa i la facilitat d'adaptar-se als climes urbans. Rarament pateixen malalties i gairebé mai són atacats per insectes. El ginkgo és l'arbre oficial de la ciutat de Kumamoto, i dues fulles formen el símbol de la Universitat de Tòquio, el campus de la qual és famós pels nombrosos ginkgos que hi són plantats.

Els ginkgos també són populars per fer-los créixer com penjings i bonsais. A Catalunya està plantat, com a arbre ornamental, als carrers, parcs o jardins de diverses localitats. A Barcelona, és present a la Via Augusta, al parc Cervantes, al parc de la Ciutadella i al Zoo de Barcelona, al carrer Garriga i Roca... fins i tot a la Facultat de Farmàcia. En total, als carrers de la ciutat de Barcelona n'hi ha 189 exemplars.]

Exemples extrems de la tenacitat del ginkgo es poden veure a Hiroshima, on quatre arbres que creixien a 1,5 km d'on va caure la bomba atòmica el 1945 es compten entre els pocs supervivents a l'àrea de l'explosió. Mentre que totes les altres plantes i animals van ser destruïts a l'àrea, el ginkgo, tot i que recremats, van sobreviure i avui en dia encara viuen i són del tot sans.

Vegetació Dunar i Gramínies

.GAZANIA

.CISTUS X PULVERULENTUS

.CISTUS ALBIDUS

.RETAMA MONOSPERMA

.SPARTIUM JUNCEUM

.IRIS GERMANICA

.LIMONIASTRUM MONOPETALUM

Gazània

Estepa

Bordiol blanc

Ginesta flor blanca

Ginesta

Lliri blau

Salat

.SENECIO FICOIDES

.MESSEM-LAMPRANTHUS

.TULBAGHIA VIOLACEA

.CINERARIA MARITIMA

.TEUCRIUM FRUTICANS

.LAVANDULA HYB. 'DEVANTVILLE CUCHÉ'

.ROSMARINUS OFF. 'POSTRATUS'

Seneci

Messem

Flor d'all

Cinerària

Olivilla

Espígol 'Devantville couche'

Romaní rastrer

GAZANIA

CISTUS X
PULVERULENTOS

CISTUS ALBIDUS

RETAMA
MONOSPERMA

SPARTIUM
JUNCEUM

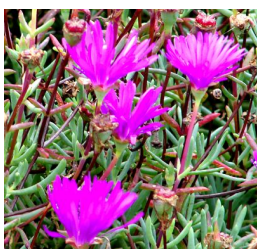
IRIS GERMANICA

LIMONIASTRUM
MONOPETALUM

SENECIO FICOIDES

MESSEM
LAMPRANTHUS

TULBACHIA
VIOLACEA

CINERARIA MARTIMA

TEUCRIUM
FRUTICANS

LAVANDULA
HYBRIDA
'DEVANTVILLE
CUCHÉ'

ROSMARINUS
OFF. POSTRATUS

.GAZANIA - Gazània

Gazània (*Gazania*) és un gènere de plantes amb flors ornamentals dins la família asteràcia natives de Sud-àfrica. Sovint es planten com una coberta tolerant a la secada.

Es troben a Sud-àfrica, Swazilàndia, Moçambic, Tanzània i Angola. S'han introduït a Austràlia, Nova Zelanda, i Califòrnia. Són molt cultivades com a plantes ornamentals.

.CISTUS X PULVERULENTUS - Estepa

Híbrid entre *C. albidus* i *C. crispus*, que existeix de forma espontània a la naturalesa, on coincideixen les àrees de distribució de les dues espècies parentals.

Mata de fulles gris-verdoses, lleugerament tomentoses, amb el marge ondulat, que es tornen força rugoses a l'estiu, quan estan menys hidratades. Forma inflorescències amb 3-6 flors grans, de color rosa intens. Densitat de plantació: 1-2 plantes/m².

Usos freqüents: Molt interessant en jardineria perquè té una floració perllongada, que pot anar de maig a juny. Per aquest motiu és una de més utilitzades en jardineria actualment. També és molt aconsellable degut a la seva vigorositat respecte a altres estepes similars, com ara per exemple *Cistus albidus*, de la que es diferencia perquè *C. x pulverulentus* no és tant tomentosa, les fulles són més verdoses i té un port més petit. Densitat de plantació: 1 planta/m².

.CISTUS ALBIDUS - Bordiol blanc

L'estepa blanca o bordiol blanc (*Cistus albidus*) és un arbust de la família de les cistàcies. Les fulles són perennes i de color verd grisenc (ja que estan cobertes per pèls blancs), la qual cosa li dona l'epítet *albidus* i la diferencia d'altres estepes. Les flors, grosses, són rosades i tenen els pètals lleugerament arrugats. Els fruits són una càpsula ovoide on es troben les llavors. És, potser, l'estepa més estesa als Països Catalans i creix, independentment del tipus de substrat, en zones influïdes per la Mediterrània.

.RETAMA MONOSPERMA - Ginesta de flor blanca

La ginesta de flor blanca (*Retama monosperma*) és una espècie de planta lleguminosa del gènere *Retama* de flors blanques. Espècie molt típica de les costes del sud-est ibèric i nord-est marroquí. De vegades se l'empra per fixar dunes i en ornamentació en altres regions de la Península ibèrica. Associada al margalló, altabaca (*Dittrichia viscosa*), tamariu i camarina.

Té tiges que arriben a una grandària de fins a 3,5 m d'alçada, abundants, ramificades. Les fulles són linears, caduques i pubescents. Les inflorescències en penjolls laxos. El calze de 4 mm, campanulat, glabre; el llavi superior amb 2 dents ben marcats; l'inferior amb 3 grans mucronulats petits. La corol·la fa de 9-13 mm, blanca, pubescent. El llegum de 12-16 mm, de forma ovoide, amb un mucró uncinat. Floreix i fructifica de gener a abril.

.SPARTIUM JUNCEUM- Ginesta

És un arbust alt i recte, amb les tiges verdes i molt poques fulles (subafil·le). Té un port d'1 a 3 metres d'alçada amb les tiges cilíndriques i verdes perquè tenen funció clorofil·lica. Les fulles, petites i escasses, es marceixen molt aviat. Són linears d'1,5 a 2 cm de llargada.

La ginesta floreix de maig a juliol però en certs llocs es troben plantes florides ja al gener i el desembre, escampant una olor molt característica. Les flors són grogues, papilionades, grosses (de 2 a 2,5 cm), molt oloroses i disposades en raïms. Es reproduïx per llavors.

Es localitza a prats secs, brolles i màquies poc desenvolupades, en clima mediterrani. Apareix com a espontània al mediterrani occidental, des del nord d'Àfrica, la península Ibèrica, parts del sud de França, Itàlia fins a Sicília i Dalmàcia. A les Balears és adventícia i subespontània a Mallorca i Menorca.[4] Sovint és plantada com a ornamental en altres llocs, però ha esdevingut invasiva fora de la seva àrea original, en zones de clima mediterrani com ara Califòrnia, Xile central o Sud-àfrica.[

.IRIS GERMÀNICA- Lliri blau

El lliri blau, lliri morat, grejol, garitjol blau o gínjol blau (*Iris germanica*) és una herba perenne que pertany a la família de les iridàcies, mesura entre 30 i 110 cm d'alçada. La rel és horitzontal, grossa (fins a 6 cm de diàmetre), subcilíndrica, ramificada i es torna plana a la punta. Es tracta d'un rizoma.

Són plantes bisexuals amb una inflorescència cimosa o tancada disposada en forma de raïm. Les flors són hermafrodites, oloroses, regulars i se'n troben entre 2 i 6 per planta. Tenen tres sèpals estesos i corbats de forma ovalada i de 8-12 cm de llarg per 6 cm d'ample. També tenen tres pètals que s'estenen erectes i es dobleguen sobre la part fèrtil de la flor. És a dir que els segments del periant es disposen en dues sèries; els externs són de color púrpura amb venes basals, blanques-grogues i marrons-púrpures, i barbes grogues, i els interns són d'un color púrpura pàl·lid. L'androceu està format per 3 estams, en aquest cas, monadelfs ja que tots estan soldats pels filaments. Com que es troben enfront dels pètals s'anomenen opositi-pètals. Fent referència a la forma del tàlem o receptacle floral i la posició relativa de l'ovari respecte als altres verticils florals les flors són epígenes, ja que els pètals, sèpals i estams estan inserits per sobre el gineceu. El fruit és una càpsula ovoide que conté l'ovari ífer fecundat.

.LIMONIASTRUM MONOPETALUM- Salat

“El salat” és un arbust de la família de les plumbaginàcies. Un arbust perennifoli, de fins a 2 m d'alçada, molt ramós, de port irregular, blanquinós. Tiges dreçades. Branques més o menys alçades. Escorça marró grisenc. Les branquetes joves verdes o vermelloses, però sempre cobertes en major o menor mesura de granits blancs (dipòsits de carbonats), la qual cosa els dóna un aspecte blanquinós-cencinent. Fulles, d'obovats-lanceolats a obovats-espatulats, primer s'estrenyen cap a la base i després s'eixamplen formant una mena de beina que envolta la tija, una mica carneses.

Flors en inflorescències raïmoses espiciformes, sense fulles. Calze tubular, no angulós, amb 5 dents agudes molt curtes, vermells. Corol·la (10-20 mm de diàmetre), molt vistosa de color rosa intens o violàcia, amb els pètals soldats a la meitat inferior formant una sola peça; lòbuls lliures amples, transversats, oberts: Al centre apareixen 5 estams soldats pels seus filaments al tub de la corol·la; anteres grogues. El fruit és diminut, llargament oval, membranós, situat a l'interior del calze persistent. Floreix a la primavera, estiu i tardor. Fructifica a l'estiu, la tardor i l'hivern. Habita tot tipus de terres rocoses, sorrencs o llimosos-humits i rics en sals. Sol aparèixer al voltant de llacunes interiors d'aigua salada i a les proximitats del mar.

.SENECIO FICOIDES- Seneci

És un gran gènere de plantes dins la família de les asteràcies. Consta d'unes 1.500 espècies de distribució cosmopolita. Els capítols florals normalment estan ratllats i són completament grocs. Entre les espècies del gènere n'hi ha de formes molt variades incloent-hi plantes suculentas ja sia de fulla, de tija o suculentas tuberoses, plantes anuals, perennes, aquàtiques, enfiladisses, arbusts i arbres petits. Algunes espècies produeixen biocides naturals, especialment alcaloides que detenen o maten els animals que se les volen menjar.

.MESSEM-LAMPRANTHUS- Messen

és una planta petita originària de les regions àrides del sud d'Àfrica és molt popular i freqüent als jardins. Aconsegueix una grandària de 25 cm d'altura, les seves tiges són rèptils i poden aconseguir 3m de llarg tenint una excel·lent cobertura del sòl per a àmplies i reduïdes zones formant catifes. Les fulles són de color verd blavoses, trianguladas o curveadas d'1.5 cm de llarg o més. Les flors són brillants, acolorides i cridaneres amb variacions de color rosa a porpra. És excel·lent per a adaptar-se a terrenys secs i tests.

Neteja Cópia el text

.TULBAGHIA VIOLACEA- Flor d'all

Tulbaghia violacea és una espècie de planta dins la família Amaryllidaceae. És planta nativa del sud d'Àfrica i es fa servir com planta medicinal a la medicina tradicional africana.

Planta herbàcia que fa fins a 70 cm d'alt. Té la base rizoma. Les fulles fan de 17-50 cm de llargada i de 0,35 fins a 0,7 cm d'amplada. La inflorescència té forma d'umbel·la erecta amb flors que s'obren successivament, de color porpra brillant. Fruit en càpsula. Floreix de mitjans d'estiu a la tardor

.CINERARIA MARITIMA-Cinerària

La cinerària (coneguda pels noms binomials Senecio cineraria DC., Senecio bicolor subsp. cineraria (Willd.) Tod. o Jacobaea maritima) és una espècie de planta Magnoliophyta del gènere Jacobaea -recentment catalogada per estudis filogenètics dins d'aquest tàxon de la família de les asteràcies-, que habita a la regió mediterrània. A la península Ibèrica es distribueix arreu de la conca mediterrània, tot i que ha estat naturalitzada en zones de costa rocoses de l'illa d'Eivissa, Mallorca i Menorca.

És una planta perenne que pot assolir el metre d'alçada, ramificada des de la base, amb un indument densament blanc amb pèls suaus. Les fulles són alternes, lobulades amb lòbuls també dividits; aquests són blanquinosos pel revers i verds per l'anvers glabre, mostrant un fort contrast entre els dos costats. El seu aspecte general és de color gris platejat. Té el fullatge molt retallat. Floreix a finals de primavera i principis d'estiu a ple sol, amb flors de color groc intens, agrupades en ramells, que produeixen gran quantitat de nèctar que atreu nombrosos insectes nectarífers, sobretot abelles, papallones i altres lepidòpters. Tota la planta és verinosa per ingestió. S'utilitza en jardineria, sobretot per les seves atractives fulles platejades i pel seu port no gaire alt, que combina amb altres plantes. Presenta nombrosos híbrids cultivars. Es propaga per llavors i per esqueixos. Les llavors són aquenís cilíndrics.

.TEUCRIUM FRUTICANS- Olivilla

S'anomena Olivilla o salvia amarga en castellà i Germandrée en francès. És un arbust perennifoli bastant gran de fins a 1,5 (2) metres d'alçada. A vegades el podem trobar subespontani, encara que als Països Catalans, concretament a la zona de Girona, seria una espècie introduïda. La seva floració és del març al juny.

Presenta flors hermafrodites, És una espècie molt apreciada pel bestiar i per això normalment presenta un port arran del terra i semiesfèric. Les tiges presenten un creixement erecte en sòls humits i en canvi, en sòls més secs creixen d'una manera més tortuosa. el tipus d'escorça és de color gris. A les branques s'hi poden observar pèls curts i blancs. Les fulles són ovades a lanceolades, agudes o obtuses amb el marge sencer o lobulat. Presenten un pecíol curt i la disposició al voltant de les branques és oposada. En llocs més aviat secs i amb bestiar que se les mengi poden tenir una consistència una mica coriàcia. glabra i de color blanquinós al revers. Les flors generalment solitàries, de mida gran i axil·lars. El Calze és campanulat acabat amb 5 sèpals llargament triangulars glabres verds per dins i blanquinosos per fora. La corol·la pot presentar gran varietat de colors, pot ser blanc blavosa, rosa, lila o violeta pàlid amb els lòbuls desiguals amb el terminal sent molt més gran.

.LAVANDULA HYBRIDA 'DEVANTVILLE CUCHÉ'- Espígol 'Devantville couché'

Lavandula és un gènere de plantes que té 25-30 espècies dins la família Lamiaceae o labiades. Gènere originari de la regió mediterrània fins a l'Àfrica tropical i Índia. El gènere inclou plantes anuals, subarbusts o mates i arbusts. Als Països Catalans les espècies més comunes són Lavandula stoechas, L. dentata, L. latifolia i L. angustifolia. Es conreen sobretot els híbrids entre Lavandula latifolia i L. angustifolia, que és un conreu típic de regions de moderada altitud a la Provença. Tenen usos medicinals com a tranquil·litzants i en perfumeria. Sovint el "perfum de lavanda" però, és una imitació de síntesi química

.ROSMARINUS POSTRATUS-Romaní rastrer

Varietat ornamental del romaní, de port rastrer. Molt emprada en jardineria mediterrània. És una planta rastrera i/o penjant amb moltes branques llenyoses cobertes densament de petites fulles estretes de color verd fosc per l'anvers (a dalt) i blanques pel revers (a baix). Les tiges en secció són quadrades, característica de la família de les labiades. La floració es produeix a la primavera amb les primeres pluges. Moltes flors apareixen de color blanc depenent del tipus del terra, disponibilitat d'aigua o nutrients.

S'empra principalment per formar massissos, poblar parterres i decorar murs, ja que a causa del seu caràcter penjoll i/o rastrer fa molt interessant el seu ús ornamental en aquest sentit. Es tracta d'una planta molt popular per utilitzar-la en jardineria xeròfita

Vegetació Dunar i Gramínies

.STIPA TENNUISSIMA

.CAREX

.LEYMUS ARENARIUS

.KNIPHOFIA

.EUPHORBIA CARACHIAS

.GAURA LINDHEIMERI

-Espart

-Càrex

-Elim de sorra

-Kniphofia

-Euphorbia

-Gaura

.VERBENA BONARIENSIS

.CONVOLVULUS SABATIUS

.TAMARIX GALLICA

.MISCANTHUS SINENSIS 'ADAGIO'

.DODONAEA VISCOSA

-Verbena

-Corrioles

-Tamariu

-Eulàlia

-Dodonaea

STIPA TENNUISSIMA

CAREX

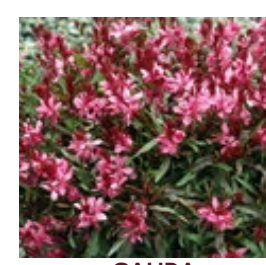
LEYMUS ARENARIUS

KNIPHOFIA

EUPHORBIA
CARACHIAS

GAURA
LINDHEIMERI

VERBENA
BONARIENSIS

CONVOLVULUS
SABATIUS

TAMARIX GALLICA

MISCANTHUS
SINENSIS 'ADAGIO'

DODONAEA VISCOSA
PURPUREA

.STIPA TENNUISSIMA- Espart

És un gènere de plantes de la família de les poàcies, ordre de les poals, subclasse de les commelínides, classe de les liliòpsides, divisió dels magnoliofitins. Consta d'uns tres centenars espècies de plantes perennes. Habiten en prats i estepes] o en la sabana. Algunes associacions de plantes estan dominades per plantes del gènere Stipa.

Moltes espècies són plantes farratgeres importants

.CAREX- Càrex

És un gènere d'herbàcies d'angiospermes de la família de les ciperàcies. És el gènere més ric en espècies de la família. L'estudi de les plantes del gènere càrex rep el nom de caricologia.

Són plantes perennes gràcies a la presència d'un rizoma subterrani dels nusos del qual creixen les arrels, els brots (fèrtils i estèrils), i les mateixes branques del rizoma. Depenent de la proximitat dels nusos, hi haurà plantes cespitoses si creixen molt junts, o reptants si estan més separats. Aquests nusos tenen escates foliars que poden aparèixer reduïdes al nervi, la qual cosa fa que el rizoma sembli que està cobert per fibres.

Les fulles tenen el mateix aspecte que el de les gramínies, variant el color des del glauc o verd blavós fins al verd fosc, poden estar enrotllades, aquillades, canaliculades, planes o plegades, amb l'apex estretit bruscament o més o menys gradualment, amb la secció plana o trígona. Les fulles tenen unes baines tancades, aquest tret s'empra per a la seua taxonomia a nivell d'espècie, especialment les de les fulles inferiors, que poden romandre seques o descompondre's en fibres. Els àpexs d'aquestes beines poden presentar, a manera de prolongació de la part interna de la beina, una lígula, soldada al limbe de la fulla en la seua major part, però queda lliure una petita part la forma de la qual és d'importància per a discriminar l'espècie.

.LEYMUS ARENARIUS- Elim de sorra

És una espècie d'herba psammòfila de la família Poaceae, nadiu de les costes de l'Atlàntic i el nord d'Europa. Leymus arenarius es coneix comunament com a herba de sorra, herba de lyme de mar o simplement herba de lyme.

Leymus arenarius pot créixer exponencialment en termes d'altura i creixement d'arrels en presència de nitrogen. Se sap que Leymus arenarius absorbeix nitrogen en el seu sistema d'arrels.

.KNIPHOFIA -Kniphofia

Kniphofia és un gènere amb 132 espècies de plantes bulboses pertanyent a la família Asphodelaceae.

Inclou 70 o més espècies natives d'Àfrica. Algunes espècies s'han utilitzat comercialment per a ús hortícol i són comunament conegudes per la seva brillants flors amb forma de coets.

Aquestes plantes produeixen espigues de brillants colors, són penjants, amb flors de color vermell a taronja. Això li dona noms comuns com a "torxa" i "roent de pòquer" per a moltes d'elles.

EUPHORBIA CHARACIAS-Euphorbia

És una planta nanofaneròfita, típica de la vegetació del Mediterrani, herbàcia perenne de color verd. Creix fins a una alçada d'entre 30 i 110 cm, essent una de les lleteres més grans del Mediterrani. La tija és glabra i recta. Les fulles tenen forma oval, arrodonida a la punta i són llargues i estretes.

Floreix del febrer al juliol. La inflorescència té moltes fulles amb les bràctees molt amples. Els nectaris de la lleteresa vesquera són de color marró fosc, cosa que fa que sigui molt fàcil de reconèixer, car la resta de les lleteres grans tenen les glàndules nectaríferes de color groc o verd groguenc.

Els fruits són una càpsula llisa i les seves llavors s'escampen en esclatar el receptacle d'aquesta. La lleteresa vera floreix tot l'any però la major part de la floració es dona a la primavera. Com moltes lleteres, les fulles conserven llur color verd lluminós malgrat la sequera.

GAURA LINDHEIMERI- Gaura

Gaura (syn. Stenosiphon) és un gènere de plantes amb flors amb sis espècies pertanyent a la família Onagraceae. Són natives d'Amèrica del Nord. Estudis genètics recents inclouen al gènere Stenosiphon dins de Gaura, incrementant el nombre d'espècies a 22.1 2 3

Són plantes herbàcies anuals biennals o perenne, la majoria perennes amb rizoma. Té una roseta basal d'on sorgeixen les fulles amb tiges erectes florals que aconseguen els 2 metres d'altura, amb profusió de fulles en la part baixa de la tija i sense fulles en la part superior. Les flors tenen quatre pètals (rarament tres). El fruit és una nou indehiscent que conté llavors de color marró. Es reproduïx per llavors i també per rizomes.¹

Aquestes plantes produeixen espigues de brillants colors, són penjants, amb flors de color vermell a taronja. Això li dona noms comuns com a "torxa" i "roent de pòquer" per a moltes d'elles.

VERBENA BONARIENSIS -Verbena

És un gènere de plantes amb flor verbenàcies originari d'Amèrica (la majoria d'espècies) i d'Europa (dues espècies: *Verbena officinalis* (berbena) i *Verbena supina*). Són plantes herbàcies anuals o perennes. Les fulles tenen una disposició oposada i són simples. Les flors són menudes amb cinc pètals i es disposen en espigues denses

•CONVOLVULUS SABATIUS -Corrioles

Convolvulus és un gènere de plantes fanerògames de la família de les convolvulàcies que conté unes 250 espècies. Aquestes plantes petites són conegudes vulgarment com a "corretjoles", "corrioles" o "campanetes". Són plantes anuals o perennes comunes a les regions temperades i subàrtiques. Algunes són enfiladisses i altres matolls de mesures més aviat menudes. Les flors tenen forma de trompeta i sovint tenen colors delicats, com blanc, rosa, viola o blau cel. Moltes d'aquestes espècies es consideren males herbes que ofeguen altres plantes apreciades, però hi ha qualche espècie que es cultiva com a flor de jardí.

.TAMARIX GALLICA- Tamariu

És una espècie d'arbre o arbust caducifoli del gènere Tamarix, que comprèn entre 50 i 60 espècies. És originari de l'oest de la regió mediterrània, però el seu límit septentrional arriba fins a Anglaterra i el límit meridional fins al Sàhara. Arriba a fer de 6 a 8 m d'alt, amb una capçada un xic desmaiada. Les fulles són de disposició alternada, amb forma d'esquama, lanceolades de color gris blavenc. Floreix d'abril a juny. Les flors són blanques o rosades en espigues cilíndriques compactes de 4 a 5 cm. Fruit en càpsula, que s'obre en tres valves amb llavors amb una estructura plomosa.

.MISCANTHUS SINENSIS 'Adagio'- Eulàlia

És una herbàcia perenne que pot arribar fins a 0,8 a 2 m (rarament 4 m) d'alçada i forma denses mates amb rizomes subterranis. Les fulles fan de 18 a 75 cm de longitud i de 0,3 a 2 cm d'ample. Les flors són porpres i queden a sota del fullatge.

És molt cultivada com a planta ornamental en regions temperades. En parts de Nord-amèrica constitueix una plaga.

.DODONAEA VISCOSA PURPUREA- Dodonaea

és una espècie d'arbust o petit arbre de la família Sapindaceae, que és originari de les regions tropicals, subtropicals i temperades d'Àfrica, Amèrica, sud d'Àsia i Australàsia.

Pot arribar a fer 3 metres d'alçada,[1] o rarament fins a 9 m. Les fulles són simples i el·líptiques de 4 a 7,5 cm de llarg i 1,5 cm d'ample, es disposen de forma alternada, i secreten una resina. Les flors són de grogues a color taronja-vermell i és fan en panícules de 2,5 cm. El fruit és una càpsula d'1,5 cm amb dues ales.